

Assuranceelskaberne i Ind- og Udland, og at der for det andet altid vil være Adgang til at danne gensidige Forsikringsforeninger af industridrivende. Jeg antager med Sikkerhed, at det (er den Vej, man vil gaa ind paa. En saadan Sammenslutning vil ingen Assuranceering kunne modsætte sig; en saadan Sammenslutning under gensidigt Ansvar, hvilket her til Lands naar er en meget kendt Forsikringsform, vil spotte enhver Assuranceering, og gøre den ganske virkningsløs; saa jeg tror ikke, at man overhovedet skal frygte nogen Fare i den Henseende. Hvad det ærede Medlem viste hen til, var en Statsforsikring, men paa samme Tid udtalte han, at han havde hørt vort Lovforslag blive betegnet som et Slavereglement og en Umhyndiggørelse. Det undrer mig naar man netop ikke har villet foreskrive Arbejdsgiverne, at de skulle forsikre eller forsikre paa et bestemt Sted. Det er jo en aldeles ubegribelig Betegnelse. Man har tre Former: Frihed, Kædetvang og Tvangskasse. Frihed for at forsikre, Tvang til at forsikre og endelig Tvang til at forsikre i en bestemt Forsikringsanstalt. Ingen af de to Tvangsforanstaltninger have vi i vort Lovforslag. Men Frihed have vi, og ikke desmindre kommer det ærede Medlem og siger: det er en Umhyndiggørelse! Netop de Bestemmelser, vi have truffet for, at Arbejdsgiverne ikke skulle blive umhyndiggjorte, kritiserer det ærede Medlem. Han vil have Tvangskasser for Arbejdsgiverne og andre og paaberaaber sig, at vi udøve Tvang, hvor det dog er givet, at vi levne vidtgaaende Frihed. Saa henviser det ærede Medlem til Norge og siger, at man der er misfornøjet med den ny Ordning, som han betegner som den samme, som vi ville have her. Men i Norge har man netop Tvangskassen. Man har baade Forpligtelse til at forsikre og til at forsikre sig et bestemt Sted og til en bestemt Præmie, som er fastsat i Lovsform. Det er altsaa dette, som det ærede Medlem, der er Forkæmper for Friheden, for Arbejdsgiverne og for, at de som myndige Mænd selv kunne tage Bestemmelse, og for, at man ikke skal behandle dem som umyndige, det er det, han tager Ordet for, og det er dog modsigende. Nej, Utilfredsheden i Norge skriver sig netop derfra, at man fra en bestemt Dag i Genhold til den vedtagne Lov har gjort alle privat vedtagne Forsikringskontrakter ugyldige og tvunget alle Arbejdsgivere til at forsikre i en bestemt af Staten oprettet Anstalt til bestemte af Staten fastsatte Præmier. Det er det, man er noget utilfreds med, paa samme Tid som denne Statsforsikring ikke tegner Forsikringer for

Arbejderne uden for Arbejdet, hvad der næres et Ønske om, et Ønske, som de kunne faa opfyldt hos private Forsikringselskaber. Det er efter mine Beretninger Grunden til nogen Utilfredshed. Men naar det ærede Medlem vil henvise til Norge og udtaler, at vor Lov er ganske som den norske, vil jeg dog sige, at hele Organisationen i Norge er forskellig fra, hvad her er foreslaaet, og at den Utilfredshed, der efter hans Mening skulde have samlet sig i den korte Tid, Loven har bestaaet i Norge, skriver sig netop fra saadanne Forhold, som i vor Lov ere foreslaaede ordnede paa den modsatte Maade. Det ærede Medlem siger saa, at vi have hentet denne Lov fra Tyskland, straks efter at han har sagt, at vi just have samme Ordning som i Norge. Men dertil maa jeg ikke blot udtale, at den norske Lov er helt forskellig fra den tyske, og da vor Lov hverken ligner den i Tyskland eller den i Norge, kan jeg ikke forstaa det ærede Medlems Udtalelser anderledes, end at han hverken kender den tyske eller den norske Lov tilstrækkeligt til at kunne udtale sig derom; og jeg tror bestemt, at vi senere ville blive enige paa dette Punkt, naar det ærede Medlem faar sig arbejdet mere ind i disse runde udenlandske Love. I Virkeligheden er det danske Lovforslag principielt forskelligt fra den tyske og norske Lov. Over for den norske Lov frembyder den tyske Lov den store Forskellighed, at man i Norge har oprettet en Statsforsikring, som man efter nærmere Overvejelse absolut ikke vilde have noget at gøre med i Tyskland. Det ærede Medlem talte dernæst om halv fuld Forsikring, og det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), som ogsaa paa dette Punkt kom til at berøre det ærede Medlems Udtalelser, mente ogsaa, at vi skulde have „Hjælp til Selvhjælp“ paa dette Omraade. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem for Fredensborg har været her forleden Dag, efter som jeg mener tilstrækkeligt at have paavist, at Arbejderne netop komme til at betale en betydelig Selvhjælp til det, som efter min Opfattelse ikke maa benævnes „Hjælp“, men som dog i dette Forhold kommer til at staa som en Modsatning til deres eget Bidrag til Ulykkesforsikringen, jeg mener til Industriens Andel. Det ærede Medlem for Horsens lægger megen Vægt paa, at det, som hdes Arbejderne, kun er det halve; altsaa duer det ikke noget, mener han, vi maa saa kassere denne Lov, derimod gaar det ærede Medlem let hen over de allerstørste Vanskeligheder i hans eget Forslag. Men det maa dog virkelig indrømmes, at det er altfor lidt til at kassere en Lov, fordi der